

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Okresní soud v Českých Budějovicích**, se sídlem Lidická tř. 20, České Budějovice, ve věci podání žalobce ze dne 22. 8. 2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 9. 2014, č. j. 10 Na 52/2014 - 6,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce ze dne 27. 11. 2014 **s e o d m í t á .**
- II. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 18. 9. 2014, č. j. 10 Na 52/2014 – 6, Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) odmítl žalobu, již se žalobce domáhal, aby bylo určeno, že „trojtakt“ předsedy Okresního soudu v Českých Budějovicích je „*zlovolným porušením odvolatelova práva na zákonného soudce, tedy nezákonností*“.

Toto usnesení napadl žalobce (stěžovatel) včas podanou kasační stížností. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 7. 11. 2014, č. j. 1 As 193/2014 - 11, stěžovatele vyzval: „*aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč,*“ a dále aby „*ve lhůtě sedmi dnů od doručení tohoto usnesení předložil plnou moc udělenou jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“ Současně stěžovatele poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 20. 11. 2014.

Dne 27. 11. 2014 došla Nejvyššímu správnímu soudu žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku za podanou kasační stížnost a o ustanovení zástupce. Součástí žádosti je prohlášení stěžovatele o jeho majetkových poměrech. Uvádí, že jeho způsob bydlení je „nenájemní, nevlastnické, samostatné nebytové obydlí“, výše výdělečných příjmů zdanitelných je „0“, nezdanitelných přes tři tisíce korun měsíčně, důvod nevýdělečné činnosti je plná invalidita, výše peněžitých závazků „desetitisíce“, způsobilost zcizovat „nenarušená“, je příjemcem příspěvku na živobytí atd. K žádosti je přiložena kopie potvrzení Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Pardubicích, že stěžovatel je od května roku 2007 dosud osobou v hmotné nouzi.

Takto formulovaná žádost, resp. prohlášení, které je její součástí, je podle názoru soudu zjevně šikanózní a není míněna vážně. Soudu je navíc z úřední činnosti známo, že stěžovatel ani na další výzvu k doplnění jeho tvrzení týkajících se jeho majetkových poměrů patřičně nereaguje. Jediným smyslem takovéto žádosti je dosáhnout samostatného rozhodnutí soudu o této žádosti, nikoliv vyhovění žádosti. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by stěžovatel své prohlášení o majetkových poměrech formuloval zcela jinak. Jakkoliv dříve zdejší soud i o těchto bizarně znějících žádostech stěžovatele rozhodoval, vzal nyní v úvahu následující. K dnešnímu dni Nejvyšší správní soud eviduje přes 30 nerozhodnutých kasačních stížností stěžovatele. Celkový počet podání stěžovatele u zdejšího soudu za posledních pět let přesahuje jedenáct set. Z celkové aktivity stěžovatele je evidentní, že jde z hlediska počtu návrhů o kverulanta, který soudům směřuje své žádosti nikoliv proto, aby bylo rozhodnuto o věci, ale proto, aby bylo *nějak* rozhodnuto. Stěžovatel se veškerou svou činností snaží dosáhnout toho, aby maximalizoval počet soudních rozhodnutí. Soudy včetně soudů správních jsou však povolány k ochraně práv, nikoliv k tvorbě zbytečných rozhodnutí, která již zjevně nikoho ochránit nemohou, neboť zde o žádnou ochranu práv nejde (obdobně srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. 1 Aps 8/2012-13).

Bizarně znějící žádost v kombinaci s těmito fakty vede zdejší soud k závěru, že byla podána jen proto, aby se stěžovateli dostalo dvou rozhodnutí, nejprve o zamítnutí jeho žádosti ze dne 27. 11. 2014, poté o zastavení řízení o kasační stížnosti. Z tohoto důvodu však na jeho žádost nelze nahlížet jinak než jako na zneužití práva podat žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta. Skutečný a jediný účel žádosti je jiný než ten formální. Proto o této žádosti rozhodl soud výrokem prvním tak, že jde o návrh nepřijatelný a odmítl jej [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Do dnešního dne stěžovatel soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti nezaplatil. Lhůta stanovená ve výzvě ze dne 7. 11. 2014 přitom uplynula dne 27. 11. 2014. Ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem (ani následně) tedy stěžovatel soudní poplatek neuhradil, a soud proto řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil. O tomto následku byl stěžovatel v usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 193/2014 - 11 poučen.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu